

Beste mensen,

Omdat er een keuzevrijheid is kies ik voor de versie van Lucas (het evangelie van dit jaar), liever dan Johannes, dat je in de meeste kerken vandaag (en ieder jaar) te horen krijgt.

Ik becommentarieer die evangelietekst symbolisch als een tekst om te 'lernen', (zoals de Joden zeggen): De oude geloofsuit-spraak: (Jezus is uit de dood door God opgewekt) is door de vier evangelisten gegoten in een vertelling. M.a.w. we geloven niet in de opstanding, omdat het graf leeg geweest zou zijn, dat zijn alle graven, zeker op den duur, maar is Hij opgestaan 'volgens de Schriften'.

Een goede lectuur voor Pasen is 1 Kor. 15. De joden lezen op Pesach graag het Hooglied

Een zalig Pasen

Hans

LUCAS 24

- 1 Maar op de eerste dag van de week gingen ze bij het ochtendgloren naar het graf met de geurige olie die ze bereid hadden.
- 2 Bij het graf aangekomen, zagen ze echter dat de steen voor het graf was weggerold,
- 3 en toen ze naar binnen gingen, vonden ze het lichaam van de Heer Jezus niet.
- 4 Hierdoor raakten ze helemaal van streek.

Plotseling stonden er twee mannen in stralende gewaden bij hen.

- 5 Ze werden door schrik bevangen en sloegen de handen voor hun ogen. De mannen zeiden tegen hen: Waarom zoekt u de levende onder de doden?
- 6 Hij is niet hier, hij is uit de dood opgewekt.

Herinner u wat hij u gezegd heeft toen hij nog in Galilea was:

- 7 de Mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan.
- 8 Toen herinnerden ze zich zijn woorden.
- 9 Ze keerden terug van het graf en gingen aan de elf en aan alle anderen vertellen wat er was gebeurd.
- 10 De vrouwen die het graf bezochten, waren Maria uit Magdala, Johanna, Maria de moeder van Jakobus, en nog enkele andere vrouwen die hen vergezelden.

Ze vertelden de apostelen wat er was gebeurd,

- 11 maar die vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet.
- 12 Petrus echter stond op en rende naar het graf. Hij bukte zich om te kijken, maar zag alleen de linnen doeken liggen. Daarop ging hij terug, vol verwondering over wat er gebeurd was.

HOOGFEEST VAN PASEN
in het jaar C

Handelingen 10:34-43
Lucas 24:01-12

Wageningen 2016

Lang voordat de verhalen over het lege graf van Jezus op schrift verschenen, geloofden de volgelingen van de HEER in zijn opstanding uit de dood. We weten dat zo zeker, omdat de apostel Paulus - een kleine twintig jaar voor het verschijnen van het eerste evangelie - een brief aan de Korintiërs scheef. Hij zegt daarin,

dat Christus voor onze zonden is gestorven, zoals in de Schriften (Oude Testament) staat, dat hij is begraven en op de derde dag is opgewekt (door God) en dat hij is verschenen aan Kefas, d.w.z. aan Petrus... (1 Kor. 15:3-5).

De apostel schrijft over de opstanding van Jezus als over een bekend geloofsartikel. Hij vermeldt zelfs de verschijningen o.a. aan Petrus, maar van een leeg graf heeft hij blijkbaar geen weet.

Misschien mag je zeggen: de geloofsbelijdenis 'Jezus is opgestaan' is door de evangelisten in een verhaal, in een narratief gegoten en als laatste hoofdstuk aan hun evangelie toegevoegd. Ieder van hen doet dat met een zeer grote vrijheid. Marcus doet dit als eerste en de andere drie volgen. Ieders narratief krijgt de kleur van het evangelie, waar het bij hoort.

Toch zijn er een aantal woorden – symbolen als u wilt – die in ieders verhaal terugkomen. Daar is allereerst de tijdsaanduiding: vroeg in de morgen, zegt de één, toen de zon juist was opgegaan. Bij het ochtendgloren, weten twee anderen. Toen het net nog donker was, zegt Johannes. Allen zijn het er ook over eens: het was dag één van de week. Zondagmorgen dus. Daar mee is de toon gezet. Het gaat hun blijkbaar om een pril begin. Ja, om iets geheel nieuws.

Het is duidelijk wat zij met dit viervoudig akkoord willen zeggen. Lieve lezer, met de dood van Jezus en met zijn opstanding is er op de wereld een geheel nieuw tijdperk begonnen; is er iets gebeurd wat niemand nog voor mogelijk had gehouden.

Om dat te onderstrepen wijzen alle vier naar de ondoordringbare steen, die voor het graf gerold was, en die zo ontzaglijk groot is! Die poortloze muur maakt een scheiding tussen alle levende mensen en zij die reeds gestorven zijn. En uit ervaring weten we allemaal hoe absoluut en ondoordringbaar die scheiding is. Maar in het verhaal ... zien we het... omhoog kijkend... hij *is* al weggerold, die steen! Als een belofte, een wenkende toekomst... als een opdracht misschien?

Met die ochtend, die dageraad op dag één van de week en met de weggerolde steen is – voor de goede verstaander – de boodschap van het verhaal al onthuld: er gaat in je leven - én in de wereld - geen zee te hoog of er is – van Godswege - een overkant. Want... het tijdperk van God is op Paasmorgen begonnen. De hoogste tijd dus voor ons om - in navolging van Hem - ook op te staan tegen alle onrust en geweld, tegen onrecht, tegen onmenselijkheid en liefdeloosheid, zoals Jezus ons leerde en nog steeds leert!

Maar, hebben we de beelden wel goed verstaan? Er is immers nog geen woord gesproken! Om het verlossende woord te horen, om een bevestiging te krijgen van wat de beelden ons al zeiden, moeten we het graf binnengaan. In de meest duistere situaties in je leven kan het gebeuren...

Pas wanneer Israel in de Schrift geen kant meer op kan, opent zich de toekomst. Wanneer Abraham oud is en hij en Sarah onvruchtbaar zijn, wordt Izaak geboren... Wanneer Israel vóór zich de zee ziet en achter

zich het dreigende Egyptische leger, splijten de wateren en opent zich een uitweg... Als de slavernij na 400 jaar op zijn diepste punt is aangekomen, verschijnt plotseling en onverwachts Mozes als Gods bevrijder...

Ja, zó gaat het in de Bijbel, zó is het 'volgens de Schriften'. Maar zo eenvoudig gaat het toch niet in ons leven? Neen, en zeker niet als je midden in de misère zit. Hooguit *achteraf* kun je *soms* zeggen: en toch... En toch is het goed gekomen.

Maar ook in Bijbel ging het niet van een leien dakje! Abraham moest levenslang wachten, met niets anders – net als wij - dan de belofte. Het volk zuchtte 400 jaar voor de bevrijding kwam en onmiddellijk daarna zitten ze - toch weer! - in een barre woestijn, aanvankelijk met gebrek aan alles, aan de meest basale levensbehoeften.

Ik lees die moeizaamheid terug in ons Paasverhaal: de vrouwen moeten (letterlijk) het graf binnengaan. Afdalen in de diepste duisternis.

Pas daar en dan ontmoeten ze gidsen, die hen verder op weg helpen.

In het evangelie van Lucas zijn dat twee mannen. We hebben ze al eerder ontmoet: toen we met Jezus op de berg Thabor waren. Het bleken Mozes en Elia te zijn. Op Hemelvaartsdag zullen zij er weer zijn om uitleg te geven.

Nu is hun boodschap: Jezus, is niet hier. Het graf is leeg. Zoals alle graven op de wereld léég zijn. In het begin ligt er nog het stoffelijk overschot, maar hij of zij, die je gekend hebt toen ze nog leefden, zij zijn niet hier! Maar waar dan wel?

Uit het lege graf komt in alle evangeliën het zelfde antwoord: Jezus is opgewekt. D.w.z. Hij leeft bij God. Maar waar kan ik Hem dan ontmoeten? Op die vraag – en dat is heel typisch voor Lucas – op die vraag valt hier het woord: herinner je. Hij lééft... in je herinnering, in je hart - als je wilt... en als *jij* Hem uitnodigt.

Als het om Jezus gaat, gebruiken we meestal een plechtiger woord: gedenken. Dat woord gebruikt Jezus ook zelf als hij zegt: doe dit om mij te gedenken. Of in woorden van Lucas: de leerlingen herkenden hem aan het breken van het brood.

Dat is wat we hier zondag na zondag ook proberen te doen: hem gedenken in het breken van het brood. Ook in 'het ons herinneren' wat hij gezegd heeft, toen hij nog in Galilea was, door zijn levensverhaal samen te lezen in de evangeliën en te overwegen. In het breken van het brood en in de dienst van het Woord is hij waarachtig tegenwoordig... onder ons... opdat we aan doen in ons leven wat Hij ons leert. Waar twee of drie aanwezig zijn in mijn Naam Ben IK.

Hij is nu hier in ons midden
En met zijn wijsheid leert Hij ons
wat het zeggen wil:
Sta ook jij op
In je leven van alle dag.

Moge het zó voor ons allen
een zalig en gezegend Paasfeest zijn.